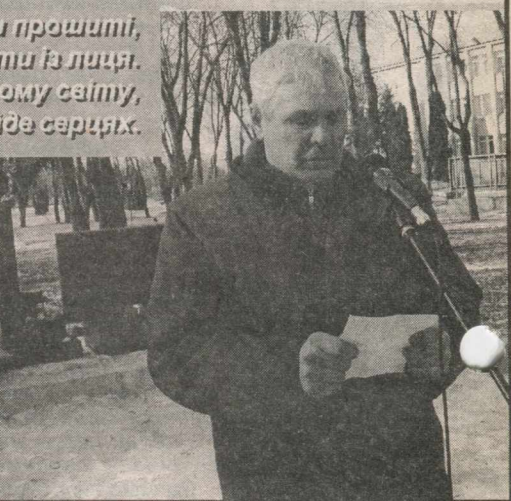

«АФГАНСЬКИЙ БІЛЬ ПРОЙШОВ ПО ВСЬОМУ СВІТУ...»

*Від зір, що впали, кулями прошиті,
Печалі вік не стерти із лиця.
Афганський біль пройшов по всьому світу,
А пам'ять хай в усіх пройде серцях.*

Ці слова нашого земляка – відомого українського поета, письменника, журналіста Євгена Цимбалюка викарбувані на пам'ятнику землякам воїнам-афганцям, для котрих відлік літам і веснам зупинили кулі і осколки під небом чужої країни, котрі пішли з життя уже після повернення із далеких гір, так і не змігши повністю адаптуватися до життя в мирних умовах: Віктор Раулінавічус із Острожця, Степан Мурин з Привітного, Микола Гижук із Радяньського повернулися з так званої неоголошеної війни в Афганістані у цинкових трунах відповідно у 1981, 1984 і 1987 роках. Олександр Бридюк, Микола Демидюк, Олександр Колядич, Олександр Коханюк померли і трагічно загинули уже після 1989 року, коли радянські війська вивели з Афганістану. Відтоді 15 лютого для обпалених афганським пеклом солдат і офіцерів вважається днем пам'яті побратимів, котрі не повернулися з війни.

Цьогогоріч у Млинові якраз того дня освятили пам'ятник воїнам-афганцям, споруджений завдяки бойовій солідарності тих, кому пощастило вижити і повернутися на поріг батьківських осель. Обряд освячення і поминальну панахиду за убієнними та померлими відправили священики Свято-Покровської церкви отець Василь і отець Тарас.

На мітингу про трагічне десятиліття, оповите тривогами і душевним неспокоєм мільйонів людей, поділилися роздумами благочинний церков УПЦ КП Ва-

силь Ліщук, заступник голови районної ради Віктор Венгровський, заступник голови райдержадміністрації Василь Лащук, голова обласної організації Спілки ветеранів війни в Афганістані Микола Ражик. До речі, за його словами, за 19 років після 1989 року на Рівненщині пішло з життя 230 колишніх воїнів-афганців. Млинівчанин Микола Василіщук, котрий теж пройшов колами афганського пекла, висловив вдячність побратимам, районній та селищній радам, райдержадміністрації за допомогу та сприяння у встановленні пам'ятника. Щемливим був і виступ Миколи Коханюка – брата Олександра Коханюка, котрий відійшов у вічність від серцевого нападу кілька років тому. А вкоротили йому віку півтора року перебування в горах Гіндукушу, бо звідти Олександр повернувся із хворим серцем, невгамовними нервами, надломленою душею. Звернувся до

громади учасник подій у Чехословаччині 1968 року Юрій Регуліч, а пісня «Зажгите свечи» у виконанні Василя Онищука наче підсумувала сказане усіма: запалимо свічку пам'яті за тими, хто міг бути поряд із нами, кому афганська війна підрізала крила на життєвому злеті.

До пам'ятника лягають квіти і вінки печалі від райради і РДА, селищної ради, районної організації Соціалістичної партії України, обласної та районної організації Спілки ветеранів війни в Афганістані, від жителів райцентру. Ці квіти – наша пам'ять і вічний біль...

Пригадується мені княгининський юнак Юрій Яков'юк – мій славний учень, котрий теж не повернувся із Афганістану. Ніяк не зрозумію, чому рядовий цієї безглуздої війни служив майже два з половиною роки? Чому стратеги отого жаху не передбачили йому вчасну заміну? Невже долями чиїхось синів і дочок можна було маніпулювати, як заманеться? Ставлю собі ці запитання і прихожу до висновку: мабуть, були обставини, зумовлені військовою необхідністю. І якби Юрій вчасно звільнився в запас, на його місці опинився б хтось інший, і похоронка скорботним набатом постукала б в іншу оселю. Звісно, від цього не легше, бо нині у світах плачуть ненароджені внуки тих, хто через афганську бійню навечно залишився двадцятирічним...

Віталій ТАРАСЮК.

На фото: під час освячення пам'ятника воїнам-афганцям.

